

Ik ben niet naar de begrafenis van Alice geweest.

Ik was toen zwanger en helemaal uitzinnig van verdriet. Maar het was niet Alice om wie ik verdriet had. Nee, tegen die tijd haatte ik Alice al en was ik blij dat ze dood was. Het was Alice die mijn leven had verwoest, die me het beste wat ik ooit had gehad, had afgepakt en in duizend niet meer te repareren stukjes kapot had gesmeten. Ik huilde niet om Alice, maar vanwege haar.

Maar nu, vier jaar later en oneindig veel gelukkiger, eindelijk gesetteld in een aangenaam en regelmatig leventje met mijn dochter Sarah (mijn lieve, o zo serieuze kleine Sarah), wou ik soms dat ik toch naar Alice' begrafenis was gegaan.

Het punt is dat ik Alice af en toe zie – in de supermarkt, bij het hek van Sarahs kinderdagverblijf, op de sociëteit waar Sarah en ik soms voor weinig geld een hapje gaan eten. Ik vang vanuit mijn ooghoeken een glimp op van Alice' glanzende, stroblonde haar, haar modellenlichaam, haar opvallende kleren, en blijf dan staan kijken, met een bonzend hart. Al heel snel herinner ik me dan weer dat ze dood is, weg, dat ze het onmogelijk kan zijn, maar ik moet mezelf toch dwingen om naar haar toe te lopen, om mezelf ervan te overtuigen dat ik niet word achtervolgd door haar geestverschijning. Van dichtbij zien die vrouwen er soms hetzelfde uit, hoewel ze nooit, helemaal nooit, net zo mooi zijn als Alice. Het komt echter vaker voor dat ze bij nader onderzoek totaal niet op haar lijken.

Ik draai me dan om en ga verder met wat ik dan ook aan het doen was, maar alle warmte is uit mijn gezicht en lippen getrokken en mijn vingertoppen tintelen onaangenaam van de adrenaline. En altijd weer is mijn dag verpest.

Ik had naar de begrafenis moeten gaan. Ik had niet hoeven huilen of doen alsof ik wanhopig was. Ik had verbitterd kunnen lachen en in de grafkuil spugen. Dat had echt niemand wat kunnen schelen. Als ik maar had gezien dat ze haar kist in de grond hadden laten zakken, dat ze aarde in haar graf hadden gegooid, dan had ik zekerder geweten dat ze echt dood en begraven was...

Dan zou ik, diep vanbinnen, weten dat Alice voorgoed weg was.

1

'Kom je ook?' Alice Parrie kijkt me glimlachend aan.

Het is lunchtijd en ik zit in mijn eentje onder een boom, verdiept in een boek. 'Wat?' Ik houd een hand boven mijn ogen en kijk op. 'Waar moet ik komen?'

Alice geeft me een stukje papier.

Ik pak het aan en begin te lezen. Het is een felgekleurde fotokopie van een uitnodiging voor Alice' feest ter ere van haar achttiende verjaardag. *Komt allen!! Neem je vrienden mee!!* staat er. *Gratis champagne! Gratis eten!* Alleen als je zo populair en zelfverzekerd bent als Alice kun je met zo'n uitnodiging komen aanzetten; een wat alledaagser type zou het gevoel hebben dat hij om gasten smeekte. Waarom ik, vraag ik me af. Ik weet wie Alice is, iedereen weet wie Alice is, maar ik heb nog nooit een woord met haar gewisseld. Ze is een van die meisjes – mooi, populair – die je gewoon niet over het hoofd kunt zien.

Ik vouw de uitnodiging doormidden en knik. 'Ik zal het proberen. Klinkt leuk,' lieg ik.

Alice kijkt me een paar seconden aan. Dan laat ze zich met een zucht naast me neerzakken, zo dichtbij dat een van haar knieën zwaar tegen de mijne rust.

‘Je gaat het helemaal niet proberen.’ Ze grijnst.

Ik voel dat ik bloos. Hoewel mijn hele leven soms één grote façade lijkt, een muur van geheimen, kan ik niet goed liegen. Ik staar naar mijn schoot. ‘Waarschijnlijk niet.’

‘Maar ik wil dat je komt, Katherine,’ zegt ze. ‘Dat zou ik echt heel fijn vinden.’

Het verbaast me dat Alice weet hoe ik heet, maar wat me nog meer verbaast – nee, ik vind het zelfs erg moeilijk te geloven – is dat ze wil dat ik op haar feest kom. Op Drummond High kent bijna niemand me en ik heb er geen echte vrienden. Ik kom en ga stilletjes, in mijn eentje, en volg de lessen. Ik probeer zo min mogelijk aandacht te trekken. Het gaat redelijk goed op school, maar ik haal geen buitensporig hoge cijfers. Ik doe niet aan sport en ben van geen enkele club lid geworden. En hoewel ik weet dat ik dit – als een soort schaduw door het leven gaan – niet eeuwig kan volhouden, komt het me voorlopig wel goed uit zo. Ik verstop me, dat weet ik; ik ben een lafaard, maar op dit moment is het nodig dat ik onzichtbaar ben, dat ik het soort meisje ben dat geen nieuwsgierigheid opwekt. Zo zullen ze nooit hoeven weten wie ik in werkelijkheid ben, of wat er in Melbourne is gebeurd.

Ik sla mijn boek dicht en begin mijn lunchspullen in te pakken. ‘Wacht.’ Alice legt een hand op mijn knie.

Ik kijk haar zo koeltjes mogelijk aan, en ze trekt hem weer weg.

‘Ik meen het,’ vervolgt ze. ‘Ik wil echt graag dat je komt. Ik vond het fantastisch wat je vorige week tegen Dan zei. Ik wou echt dat ik zulke dingen kon bedenken, maar dat lukt me gewoon niet. Daar ben ik gewoon niet snel genoeg voor. Weet je, het zou nooit in me zijn opgekomen om de gevoelens van die vrouw op die manier op te vatten. Pas toen ik hoorde hoe je Dan op zijn nummer zette, snapte ik het. Ik bedoel, dat was echt heel goed; het klopte precies wat je zei, en je hebt Dan goed te kakken gezet, die idioot.’

Ik weet meteen waar Alice op doelt – de eerste en enige keer dat ik mijn dekking liet zakken, mezelf even vergat. Ik ga niet meer zo snel tegen mensen in. Ik doe juist erg mijn best om dat in mijn dagelijkse leven te vermijden. Maar de manier waarop Dan Johnson en zijn vrienden zich twee weken geleden gedroegen, stuitte me zo tegen de borst dat ik mijn mond niet kon houden. Er was een gastspreker die het had over carrièreplanning en toelatingseisen voor de universiteit. Ik geef meteen toe dat het een saai verhaal was dat we al duizenden keren hadden gehoord, en de vrouw die het praatje hield, was zenuwachtig, dus ze stotterde en aarzelde en praatte in verwarrende cirkelredeneringen, wat alleen maar verergerde naarmate de meute luidruchtiger en onrustiger werd. Dan Johnson en die enge vriendjes van hem maakten daar misbruik van. Ze verstoorden de boel opzettelijk en waren zo wreed dat de vrouw uiteindelijk huilend van vernedering wegliep. Toen het allemaal voorbij was, ging ik in de gang achter Dan staan en tikte hem op de schouder.

Dan draaide zich om met een zelfvoldane blik op zijn gezicht; het was duidelijk dat hij een soort goedkeuring voor zijn gedrag verwachtte.

‘Weet je wel wat je die vrouw hebt aangedaan?’ begon ik, aangevuurd door woede, met een verbazingwekkend krachtige

stem. 'We hebben het hier wel over haar leven, Daniel, haar carrière, haar professionele reputatie. Jouw zielige roep om aandacht is voor haar een enorme vernedering. Ik heb echt medelijden met je, Daniel, je moet wel erg kleinzielig zijn om iemand zo de grond in te willen stampen, iemand die je niet eens kent.'

'Je was echt te gek,' vervolgt Alice. 'En eerlijk gezegd was ik hartstikke verbaasd. Ik bedoel, volgens mij was iedereen verbaasd. Niemand durft zo tegen Daniel te spreken.' Ze schudt haar hoofd. 'Echt niemand.'

Nou, ik wel, denk ik bij mezelf. Mijn echte ik wel tenminste. 'Het was bewonderenswaardig. Moedig.'

En dat woord geeft de doorslag: moedig. Ik wil zo graag moedig zijn. Ik wil de lafaard in me zo graag uitwissen, kapotma-